

NAAR DE AMSTERDAMSE COMMUNE

Na een jaar in het rood bij de VN in Nairobi gewerkt te hebben en vervolgens het avontuur van het eerste Internationaal Festival in Rajneeshpuram, reisde ik terug naar Amsterdam. Daar nam ik contact op met de sannyas commune en ik was welkom. De woongemeenschap was gehuisvest in een oude gevangenis aan de Havenstraat. Het was in de zomer van 1982 dat ik op een zonnige zondagmiddag met mijn rugzak en een nog te bouwen IKEA kastje de tuin van de commune in liep. De bewoners die, net als ik, gekleed waren in schakeringen rood met een mala, zaten op bankjes of liepen rond. Ze keken mij nieuwsgierig aan en een jongen nam me mee naar de receptie, waar ik me liet inschrijven. Een meisje ging me voor naar een cel op de eerste verdieping, waar ik voorlopig zou wonen. De cel had een rondlopend, gewelfd plafond, als een tunnel. Muren en plafond waren van fris gewitte bakstenen. Er was een klein raam met vuistdikke venstertjes dat niet open kon en een beetje hemel liet zien. Ik kreeg een matras die ik opmaakte met een meegebracht laken en een slaapzak. Ik zette het kastje in elkaar en vulde het met kleren, boeken en een foto van Osho en een cassettespeler voor zijn muziek en lezingen. Nu was ik echt deel geworden van het experiment van Osho: een leefgemeenschap vormen van meditatieve mensen met een innerlijke harmonie. Maar zo ver waren we nog lang niet.

We begonnen de dag vroeg met de Dynamic meditatie, luisterden en keken naar video's van de Meester en eindigden met de Nataraj of Kundalini meditatie. De bewoners waren verdeeld in werkploegen, want de commune had veel diverse activiteiten. Er was een keukenploeg, schoonmaakploeg, tuinploeg, ziekenboeg, opvang voor kinderen door enkele moeders, meditaties en therapeutische groepen voor sannyasins en andere liefhebbers van buiten de commune. Verder had de commune een grote woonboot aan de Prins Hendrikkade voor meditaties en groepen en een theehuis aan de Prinsengracht, waarboven ook een zaal was voor allerlei activiteiten. Veel later kwam daar nog bij de Zorba the Buddha disco die immens populair was. Ik werd ingedeeld bij de publiciteitsafdeling, want voor al die verschillende activiteiten waren advertenties, folders, boekjes, flyers, enz. nodig, die wij maakten.

In de commune werd druk geëxperimenteerd met relaties in al zijn vormen. In die zin was de woongemeenschap een soort hogedrukpan van waaruit geen vlucht mogelijk was, want we woonden en werkten met elkaar. Alle soorten (ego)trips waarover men in de maatschappij maanden of jaren deed, werden in de commune in rap tempo beleefd en doorleefd. Maar ik vond het een geweldige tijd en prijsde me gelukkig dat ik dit allemaal mocht meemaken.

Behalve in Amsterdam groeiden de sannyascommunes in veel andere grote steden. Uitwisselingen vonden plaats. Bij ons woonden Duitsers, Italianen, Brazilianen, Denen, Indiërs van rijke families en nog een handvol andere nationaliteiten. De voertaal werd een mengeling van Nederlands en Engels. Altijd waren er tussen de 80 en 100 sannyasins. Daar zat rijp en groen tussen. Er waren sannyasins die hoog opgeleid waren met soms aanzienlijke maatschappelijke ervaring, maar ook praktische handymen die met gereedschap op verrassende wijze van niets, iets konden maken. Er waren spirituele zoekers die van alles gelezen en geprobeerd hadden en in Osho hun Meester vonden. Maar ook spirituele nieuwelingen die de roep van Osho gehoord hadden. Er waren idealisten die zich vol inzette om de visie van Osho gestalte te geven. Maar ook

mensen die slechts een paraplu zochten om onder te schuilen, weinig uitvoerden en een onvolwassen mammi /pappie trip hadden naar de leiding.
De commune was voor iedereen een groot persoonlijk avontuur en wie het heeft meegemaakt zal die tijd nooit vergeten.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger.'
Door: Sanatan de Jongh Swemer